Hàttalykill
Lopts Guttormssonar.
ed H. Jakobsson
1793

No. 3.

Hátta-Lykill
Lopts ríka Guttorms-sonar,

Er bió á Mödruvöllum i Eyiafirdi,

Sá er (1) hann qvad

til Kristínar Odds-dóttur

fridlu sinnar.

Asamt med

Athugasemdum

Jóns sál. Olafs-sonar

Grunnvíkíngs, um Bragar-hættina.

Úrgefinn i Kaupmannahöfn 1793.
ad forlagi
Syslumannsins Haldórs Jacobssonar.

Prentad af P. H. Höecke,

1) Þessi Hátta-lykill er skrifadr eptir þremr Exemplaribus, og lagfærdur eptir því sem orda-atvika-munurinn þótti best haga meiningunni; og þau tvö erindi innfærd, er vóru fleiri i einu Exemplari enn ödrum. Kannske þau sidari Bragar-hátta nöfn seu öll austfirdsk, því Austfirdíngar eru sagdir at hafa mörg önnur enn Nordlendíngar og hinir.

I. *Dróttqvedit.* 2)

Fyrſt vil eg mætum muſti
Móins-bediar lín gledia,
Ræd eg at riſtill hlýdi,
Ríms med háttum ýmſum.
Göfuglyndri ſkal grundu
Góins-landa ſvo vanda
(Ann eg audar nönnu)
Od, ſem hún ber af fliódum.

II. *Sextánmælt.*

Madr þreyr, magnaz qvídi,
Mer er illt, ſkemtan ſpilltiz,
Stríd vex, ſturlaz tróda,
Stendr harmr, gledi er endud,
Eykz qvöl, hiartad hixſtir
Hlátr þver, gledi er látin,
Hitnar brióſt, harmr veſtnar,
Hataz líf, miſſi eg víſid.

 III.

2) *Snorri Sturluſon* ſegir, ad VI. Sāmſtöfur eigi ad vera i hverri hendíngu Dróttqvedins háttar rett-qvedins.

III. *Runhenda mesta.*

Móins mun eg hlída
Minnaz gefni frída
Heidr og heims blída
Hennar fer vída.
Sá þarf síst qvída,
Sút edr böl bída,
Hendur lætr lída
Liúft um mens-sída.

IV. *Stambendt* eda *Klifad.* 3)

Skal eg vanda mærd mála
Málsniallri frygg ála,
Ángur hefi eg af þorns þúngri
Þúngbært hlotid úngri.
Víf kann skyrt ad skarta
Skartandi med lit biartann,
Gulls ber reid af riódum
Riód giörvöllum sliódum.

V.

3) Má og segiaz *Tilqvedit*, nefnil. fyrstu samstöfu i alhendunni.

V. *Alags-Háttur.* 4)

Veik hin vara-miúka
Vín-gefn ad mer ſínum
Gerdur grettis jardar,
Gladdiz runnr vid þad, munni,
        Ef hann kunni,
        Enn eg veit hann kunni:
Lina mátti lofn mínu
Loga báru ſtór-fári,
Gulls ef giördi þella
Gledi villd, ſem hun ſkyldi,
        Ef hún villdi,
        Enn eg veit hún villdi.

4) Hvörki er þetta, ne víſan 29. *Alagsháttr*, eins og *Snorri* hefir, ſem eigi er annar enn dróttqvedin víſa vid öllum hendíngum, og fyrſta ord i annari og fiórdu hendíngu endar málid undanfarandi, þad fyrra ord þad fyrra mál, þad ſídara hid ſeinna.

VI. *Alhenda meiri*, eda *Dyri Háttur.* 5)

Kát lát klien i máta
Kann grannligr ſvanni.
Fríd hlíd frænings-ſkída
Feck reck hugar-ecka.
Harmr armr hyggiu karma
Hart ſnart og lífs parta.
Margt hardt mædir hiarta
Mein, rein gulls fyrir eina.

VII. *Kimla-Bönd meſtu.* 6)

Bil, þrey' eg, jafnan bála ála.
Biört hrellir mig vella þella.
Mæt vill eigi motra ſnotra
Mer kætina bæta ſæta.
Hvad er nú hellſt til ráda náda?,
Hvít fordaz mig borda ſkorda.
Valfolldar en eg villdi hilldi
Vera balldur nær ſkiallda tiallda.

VIII.

---

5) Er rett ſem *Dyri háttr* hia *Snorra*, er ſvo byriar: *Vann kann virdum banna Vald giald höfundr aldar* &c.

6) Þetta er og kallad *Togdrápu-lag*; en þad er nær *Snorra* meiníngu, er ſídar ſtendr, No. 63.

VIII. *Skiálf-hendt*, eda *Þrí-henda.* 7)

Mer þyckir þorns-brecka
Þiódhög,
Órög,
Viti lög.
Öll er arm-baugs þella
Al-kæn
Dávæn,
Gledi-ræn. *glaðræn ?*
Audar jafnan eydi
Eykr fríd
Gulls-hlíd
Megin-ſtríd:

Fögur

7) Þrí-*henda* má þad heita, þá hendíng er ſkilid fyrir ſama og *hliódfyllíng*, því þær eru her þríar, *hög*, *rög*, *lög*, og heitir þeſſi háttr eins hiá *Snorra*, nefnilega *Þrí-hendt*. En *Skiálf-hendur* eru, þá ein Samſtafa er milli Hlióds-fyllenda og ſtudla, ſem *Snorri* ſegir. Þarfyrir er þetta eigi rett *Skiálfhendt*. En *Skiálfhenda* hin *nya*, ſegir *Snorri* ſe, þá 4 ſamſtöfur eru milli hliódfyllínga.

Fögur þvi ſeima-ſága
Síſt mer
Af ſer
Gledi lier.

IX. *Drótt-hendt.* 8)

Heidarlig er ſú hrínga þilia,
Hún er fögur ſem rós og lilia,
Ofan af hvirfli og allt til ilia
Eingin er fegri enn ſilki-bilia.
Auds ef, mætti eg, gefni gilia,
Geingi fleſt ad mínum vilia
Giörda eg hvorki ad kæra ne kýlia,
Krönk er ſút, ef eigum ſkilia.

X. *Dun-hendt*, eda *Klifad.*

Gladr kom eg fús til frídrar
Frídrar orma-láds hlídar,
Mód hlaut eg meſt af þýdri
Móins-hlíd dáfrídri.
Hvad bætir hrínga-frídi
Hörunds-fríða mier ſtrída?
Fríd má felags ráda
Fríd, ad eg eingu qvídi.

XI.

8) En þó líkt ſem *Runhenda veſta* i endanum.

XI. *Nákvedid*, eda *Náhenda*. 9)

Hreffa mun hellft ofs
Hríngs-gunn kunna,
Höndug, hverf-lynd
Hlad-fkord vordin.
Giörir einga gledi mer
Gulls-rift lýftug;
Enn ítri ann fnót
Ells-biódr flóda.

XII. *Stambendt* (ódýrara).

Mer þykir fríd fríduft
Fagurt fprund orma grundar,
Miög er finnu-full fulla
Fagr-granda hríngs anda.

Af-

9) At hendíngar feu *Nâ-hendar* kallar *Snorri*, þá eingin ordfyllíng er milli þeirra (nefnil. hliódfyllendanna), fvo fem her er, *Hríngs gunn kunna*. En *Dett-hendt* er, fegir *Snorri*, þá *adalhendingar* erú brúkadar i heilli vífunni, en eingar *fkothendur*; er fvo þetta ad viffu leiti *Dett-hendr-háttr*; rettilega *Dunhendt* meina eg fe, þá 3 famftöfur erú milli hliódfyllínga.

Afmorsins kveik kveikia
Kann lýstugr svanni:
Þvíad mannsins líf lífgar
Lín-eik fyrir dygd sína.

XIII. *Minni Runhenda.*

Hvert þeinkir þú
Þýdust hrínga brú,
Ad muni mínka nú
Margfölld ástin sú;
Er vid bundum blíd
Á barndóms tíd.
Man eg menia hlíd
Mest árla og síd.

XIV. *Draghendt.* 10)

Lífs man eg þig lundurinn sprunda,
Liósari sá eg ei eina neina.
Bædi ást lödum, blómid fróma!
Blída saman med trygdum dygda.

Sídan

10) Þetta syniz vera *Rett-hendt* og *Nábendt*; annars má þad kallaz *Draghendt drótt-quedid.*

Sídan hefi eg einga ſiena væna
Svo mer i ged falliz allar:
Skal eg því hitta ſkýra dýra
Skarlats-lindi frída blída.

XV. *Sannkenningar.* 11)

Heitir fyrſt: Líſſins læti.
Liliu-blóm. meyia ſómi.
Elſku-grein. yndis-milſka.
Æra og frygd. portid dygda.
Heidurs megt. heimſins prýdi.
Hiartans líf. blómſtur víſa.
Gledi-lyſt. gaman-ædi.
Græding hrein allra meína.

XVI. *Albnept*, eda *Vatns-felldur.* 12)

Blídt ſtód frídt fliód,
Frómleg, blómleg,

Skær

11) Kallaz og *Sextánmællt*; er hvorugt ölldúngis rett ne rángt.

12) Bádar þeſſar víſur (þeſſi og eptirfylgiandi) eru rettilega *Albneptar* kalladar,

því

Skær frú, nær nú,
Nærſt víf, kærſt líf.
Skýr, liós, dýr drós
Dád-prýdd, rád ſkrýdd.
Væn lát, kiæn, kát
Kinn-rióđ, ſvinn, fróđ.

XVII. *Lánglok.* 13)

Mer bannar mær
Marg-fród og góđ
Ord-kríng og úng,
Al-dýr og ſkýr,
Ged-föſt og glæſt,
Góđ, biört og rióđ,
Áſt-þýdſt, og ædſt,
Itr-lundud blund.

XVIII.

því allar hliódfyllíngar eru einſtafadar. En ad ein víſa ſe *Hnept* af annari, er, þá i hinni fyrri til dæm. eru 8 ſamſtöfur i hverri hendíngu; en 7 i hinni ſídari, þá kallaz ſú ſidari *hnept* af hinni fyrri. Ad ſama leiti kallaz ein víſa edr háttr *ſtýfdr* af fyrra hætti.

13) Er rett; því ſeinaſta víſu ord ſvarar því fyrſta: *Mer bannar—bland.*

XVIII. *Stúfr.* 14)

Fyrstann vil eg kiörinn kost
Kiósa, ad hafi mín drós:
Hærd se vel, og hagord,
Hyggin, og rád-dygg,
Dæiliga mid-mió,
Mentud best, og fagurhendt,
Fót-smá, og vel vitr,
Væn-eygd, og ordkiæn.

XIX. *Spurninga-háttr*, eda *Greppa-minni*.

Hver gledr hryggva Lýdi?
Hver kann süt ad þverra?
Hver veitir heidr ýtum?
Hver er lýstugâstr ristill?
Hríngs-frigg gledr hryggva.

 Hun

14) Er rett; en ecki *Hrunhenda.* Hendíngar, eda hliódfyllíngar, og stafa-skipti (höfudstafir) eru svo i *Hrunhendu*: *Stála kendi stöckvi landum Styriár valdi raudu at falda* &c. Þarfyrir meina eg, at *Hrunhenda* se þa 8 samstöfur eru i hendíngu.

Hún eydir ſtór-neydum.
Hún veitir heidr ýtum.
Hún er lyſtugaſtr riſtill.

XX. *Annad Greppa-minni,* edr *Tilſagt.*

Hver þreyr? hríngs-freyr:
Hvad meſt? gaman-breſt.
Hvad grætr? halr mætr.
Hvad ſtynr? gulls-hlynr.
Hvad velldr? hugr hrelldr.
Hvad ſvellr? tregi vellr.
Hvad ſvídr? hætt ſtrídid.
Hvar um meſt? gaman-breſt.

XXI. *Lof-víſa ſiálfkend.* 15)

Mer þykir men-grund ſkíruſt
Mæt, væn, horſk, fríd, ſæta.
Hæverſk, hæg, liúf, roſkin,
Hvít, ríód, ſvinn, ſniöll, fróduſt,

Mál-

15) Þad er at ſkilia, kenníngalaus, þá *men-grund* er frátekit. En rettara er víſan her *ſannkend.*

Málvitur, mió, kiæn, ſnotur,
Miúk, dýr, glögg, prúd, hýruſt,
Eygd vel, ör, blíd, dygdug,
Att-prúd, fagurhærd, máttug.

XXII. *Klyfud bryniandi.* 16)

Vil eg þeſs ei fyrir virdum dylia,
Þo vilie eg unna hrínga þiliu.
Þilia tekr mig þorns ad qvelia,
Þiliu villdi eg giarnan gilia.
Öl má ecki durnis dvelia.
Dvel eg ei leingr, hrínga-ſelia.
Þó vid ſkilium, ſkarlats-þilia,
Skilium vid eigi ad mínum vilia.

XXIII. *Stúfr*, eda *Stúfhendt.*

Leiptr er mer um laga ſkript
Laungum ad ſiá men-ſpaung,
Fleygir þvi ad funa-vágs
Fordaz hlýtr mann-ord.
Veit eg ſá er víſt liótr
Vandinn um Island,

Ef

16) Þetta erú *Lid-hendur*, ſyniz mer.

Ef málin eru tvenn til,
Tendrar þad sem verr stendr.

XXIV. *Drótt-qvedit* (Fiórdúngalok). 17)

Hliódr er eg hvert qvölld sídan
Hrund vid skildum fundi.
Gull-baugs grímur allar
Gefn drepr fyrir mer svefni.
Hún velldur mínu meini,
Margt er kemr i hiartad.
Spaungin gulls mun gánga
Grátin svefns i bátinn.

17) Kallaz og *Lid-hendur*. En Lid-hendur eru, eptir því sem *Snorri* segir, þá er hinn sami stafr stendr fyrir hendíngar, og at i annari hendíngu og fiórdu se *Odd-hending* og *skot-hending*, segir han. Eru svo þetta eingar Lidhendur. Skyrara at segia, eru þad *Lidhendur*, þá sami bókstafr giörir hliódfyllíng i adal- og skot-hendíng, svo sem *od* væri her tvisvar i fyrstu hendíng, og sídan *d* med einum hliódstaf fyrir framan i annari.

XXV. *Sami háttr.* 18)

Ein er innileg raunar,
(Eg minnunz þad) kvinna
Fríd i feniu vedri
Falldz-lín, sú er mig pínir.
Mest hefi eg miúkar ástir,
Men-grund! vid þig bundid.
Úng skal þvi alldrei gánga
Audz-lín úr hug mínum.

XXVI. *Minni Runhenda önnur.* 19)

Siálfr svarrinn dæm,
Sögd er brúdur næm,
Helldr

18) Þetta eru eigi rett *Fiórdúnga-lok*, því málid er her ei allt fullt i hverium fiórdúngi. En þetta kann og at kallaz *Hiástællt.*

19) Þessi vísa er med rettu *minni Runhenda*, eins og nafnit bodar, því her gengr ordfyllingin eigi nema um hálfa vísuna, en um alla á mestu *Runhendu*, siá sídar 44 og 45. og því segir *Snorri*, at þessi háttr se *styfdr* eda *hnefstur* (*hneptr*) *af þeim* fyrra, nefnil. Runhendu mestu.

Helldr hag-qvæm,
Hárs eg byria flæm.
Ber eg bodnar föll
Fyrir bauga þöll.
Sú er fætan öll
Samlíkust miöll.

XXVII. *Dróttqvedit med hnick.*

Sied hefi eg biarta brúdi
Bauga-rein þá eina
Fyrir laungu,
Eingin mun önnur gánga
Audar-brecka mer þeckri
Ad öllu.
Fríd var fallda-tróda,
Fagur-hendt, og vel mentud
Til orda.
Áft og líkams listir
Lángt ber hun af ferhverri,
Ad mínum dómi.

XXVIII. *Enn Dróttqvedit med hnick, ordsqvida-háttur.* 20)

20) Er hvortveggia rett.

I fyrſtu frídar áſtir
Fagurt ſprund ſaman-bundum;
Tekz ef tveir vilia.
Skylldum ſkyckiu-norn alldrei
Skilia ad ockrum vilia;
Ei er gaman nema gott ſe.
Dygd hefir beint ei brugdid
Blíd ſnót vid mig ſídan;
Madr er manns gaman.
Víf ſkal því alla æfi
ítr dreingr muna leingi;
Una augu medan áſiá.

XXIX. *Annar Álags-háttur*, (ſiá V.)

Fynda eg fallda lindi
Frída á unads-tídum,
Hygg eg fyrir hótum ſeggia
Hættlegt ſtríd mer bætti,
Ef hún mætti;
Enn eg veit hún mætti.
Fyrir áſt og elſku ſtærſta
Ann eg fögrum ſvanna,

Hlýt eg ad hitta fætu,
I hvert finn eg þefs minnunz
Ef vid finnunz
Enn eg veit vid finnunz.

XXX. *Onefndr háttr.*

Komin i amlóds eigu
Er nú brúdur, ad verr er.
Þann hefir lofnin lióſa
Látid frá fer, ad betr er.
Þrúdur med þyckvum tárum
þerrar kinn, ad verr er.
Gunnur mun grárra fkinna
Geta mín, ad betr er.

XXXI. *Refhvörf minni.* 21)

Mió, þyck, menia-brecka
Margt, fátt, kann ad fkarta. Hvít,

21) Öll *Ref-hvörf* eiga at vera *dróttqvedin*, eins og *Snorri* vill, bædi at hendínga leingd og fetningu ftafa. En þeffi *Ref-hvörf* meiga kallaz þau *minni*, því þau eru ein i hverri vífu-hendingu, eins og i fiórdu Refhvörfum *Snorra*, þótt ordin ftandi þar ödruvís.

Hvít, svört, á brún biarta
Blíd, hrygg, segi eg dyggva;
Riód, föl, reisug bædi,
Rík, snaud, menia-bríkin.
Kát, hliód, svinnust sæta,
Sýnk, milld; kiósa villdeg.

XXXII. *Refhvörf mestu.* 22)

Liós, brún, linar, æsir
Liúf, stríd, gledi, qvída.
Fríd, liót, brýtr, bætir.
Biúg, keik, stendur, reykar.
Hög, stríd, hvessir, lægir,
Hörd, miúk, heil og siúkust,
Blíd, stygg, heimsk og hyggin;
Hliód, kát, sidug, láta.

XXXIII. *Refhvörf minnstu.* 23)

Blíd

22) I þessari vísu er eingin samlodandi meiníng, eins og i vísu Snorra: *Síks glódar* &c.

23) Eru eigi eins og hin fyrri her fyrir framan No. 31. En þau þridiu og minstu,

Blíd, reid, bauga-tróda
Biart-leit, fú kann fkarta.
Liós, döck, bauga-brecka
Blómleg, hladin fóma,
Ill, gód, ángrid mædir
Alla tíma giör-vallann.
Seint, fkiótt, hver mun hittaz
I heimi flík, hennar líki.

XXXIV. *Aldyrt*, eda *Jafn-mællt*. 24)

Lyft,

af þeim fem *Snorri* hefir, vantar her; þau eru tvenn i feinuftu hendíngu hvers vífu-fiórdúngs, alls fern, og öll fleiri, er *Snorri* telr, því han telr alls upp fiö tegundir *Refhvarfa*, þrenn *ftór*, hin *minni*.

24) Þetta ber eigi lángt frá *fullkomnum Adal-hendum*, þá tvær adalhendingar eru i hverri hendíngu, og þykir þad fagraftur Háttr, og fkal varaz at fetia mörg fmá ord, fem *er*, *enn*, i hann, fegir *Snorri*. Háttinn kalla menn *Adalhendt*, og byriar vífan fvo hiá Snorra: *Frama fkotnar gram gotnum Giöf fannar röf fpannar* &c.

Lyft, yndi, fyrft fyndi
Fagr-hlióda lag tróda!
Frú fkærri nú nærri
Ná villdi fá fkylldi,
Vífs kæti lífs læti,
Lund góda fprund rióda
Föl fæta böl bæta
Blíd-orda fríd fkorda.

XXXV. *Al-henda, Nyi háttur.* 25)

Dygdin frygda, dáda-rádin,
Drófin lióía, heitir, veitir.
Bætir fætan blíduft qvída,
Blómid fróma ángrid ftránga.
Eingin geingr önnur ad fönnu
Ædri, bædi enn lífid vífa.
Lídr fídan lundurinn fprunda
Lióft úr brióíti balldri alldrei.

XXXVI.

25) Er rettr, fem hiá *Snorra*, han er þar fvo: *Rafir glefir röckva döckva* &c.

XXXVI. *Snidhendt* og *Alhendt.*

Neyd er, ad nipt ſo fríduſt
Nidurleggiz vid vegginn,
Öls þar argr hvílir
Ó-þockinn vid ſtockinn.
Böl er, ad bauga ſelia
Bundin vard vid hundinn.
Verſt er, ad vita þau nærſta
Vella-lín og ſvínid.

XXXVII. *Stúfhendt, hálf-hnept.* 26)

Fá þú mer fallda ey,
Fyrſt ad eg er til-lyſtr.
Láttu mig liggia um nótt
Lín-eik á armi þínum.
Kreyſtu mig og kyſs faſt
Kurteis ſnót i móti,
Lúka ſkyldi þá leik
Lundr gulls vid ſprundit.

XXXVIII.

26) Þad er rett, þvì víſa þeſſi er *hálfſtyfd* og *hálf-hneft*, ſem er eitt og hid ſama.

XXXVIII. *Önnur Refhvörf minnſtu.*

Stód geck ſtollt i ædi
Stór-ſinnud heidurs-qvinna.
Fús vör fliód ad víſu
Fleina-lunds til fundar.
Gledi hrygd feck hin frída
Frítt blóm er vid hittunz.
Eingi kann jardneſk túnga
Annars vilia ad ſkilia.

XXXIX. *Dróttqvedit, Samtals-háttr.*

Segdu mer ſæmdin frygda
Svinn af þvi vid finnunz.
Sárt ber eg harm i hiarta
I hvert ſinn er vid finnunz.
Enn ef ockur er bannad
Alla ſtund gledi fundar,
Betra mun líf ad láta
Lauſa þundr, qvad ſprundid.

XL. *Hálf-dyrt.*

Frygdir dygda ferſka víf

Færir ſkær um mannſins líf,
Hendur bendir af gulli glæſt
Gledi med þad víſid ædſt.
Eg minniz ſvinna reſla-riſt,
Rióda fróda hefi eg miſt,
Harmurinn armr hiarta næſtr
Hann mun þannveg leingi læſtr.

XLI. *Al-dyrt.*

Ætti, ef mætti, eg (mens qvad þilia)
Mínum og þínum fylgia vilia,
Balldr alldrei ſkylldum ſkilia.
Skadi er þad, eg má þig ei gilia.
Örlög gióra allar mundir,
Einatt meïna blídu fundir,
Brenna renna brióſt og undir
Fyri blómid fróma um líffins ſtundir.

XLII. *Frum-qvedid.* 27)

Ei vill audar eyia
Ei ſvinnuſt mig finna,
Ei ſnót ángur bæta,

Ei

27) Er líkt ſem *frum-mællt* No. 57.

Ei ſtríd, nie neinn kvída;
Ei gledi, eingvar nádir,
Ei mein, nie elſku hreina,
Ei mök yndis taka
Ei blídu, vella-hlídin.

XLIII. *Runhenda minſta.*

Hafa mig þrautir þriár,]
Þær ſem norna ſpár.
Sezt i ſvefna bý
Sorgin forn og ný,
(Er fordum frúr og menn
Feingu allir ſenn)
Ángur fyrir audar-brík.
Enn eru dæmin ſlík.

XLIV. *Runhenda meſta,* eda *Hnept Runhenda.* 28)

Fyrir hrínga-riſt
Hefi eg borid ángiſt,

Sídan

28) Þad er at ſegia, at hliódfyllendur endaz á einſtöfu. Annars er rett, at þeſſi víſa og eptirkomandi eru *Runhendur meſtu*, því

þá

Sídan fliódid fyrft
Feck mig harmi nift,
Hladin hverri lift
Heims, menia-rift.
Þó hef'eg þeirrar mift,
Þad er nú öllum vift.

XLV. *Runhenda mefta önnur.*

Víf er vænuft drófa
Víft, fem eg mun glófa,
Sköpud, fem kann kiófa,
Köppum má þad hrófa.
Fyndi eg þig, prúd prófa,
Plantada, fkær rófa,
Skylldi eg fyrri friófa,
Enn fá ei fprundid liófa.

þá gengr fama hliódfyllíng um alla vífuna, feinaft i hverri hendíng. En þeffi vífa má kallaz *hnept* af eptirkomandi, þvíad i henni eru 6 famftöfur, en i þeffari fimm.

XLVI. *Idmællt.* 29)

Opt hef' eg i ſvefni ſvefna
Svefni litid audar-gefni;
Eg þyckiz flióđ flióda
Flióđ ſpenna lit-rióda:
Enn þegar blund blunda
Blund miſſi gledi funda,
Fæ eg þá mein meina
Mein fyrir víſid hreina.

XLVII. *Klifad.*

Eitt lofaz vænſt víſa
Víf, medan helld eg líſi,

29) Kallaz og *Stambendt*, edr *Vidmællt ſambendt*. Um þvílíkan hátt talar *Snorri* ſvo i Bragar-bót: *Her er i fyrſta og þridia víſu-ordi* (hendíngú) *tilqvedit at einni ſamſtöfu og haft þat til hendíngar, og ſtanda ſvo hendíngar i ordinu ſem Ridhendur.* Og i nærſta hætti kallar han *Sambendur* ſlíkar er her ſtanda i fyrſtu og þridiu hendíngum, þá ſama ord er brúkad til hlióđfyllínga i adalhending og ſkot-hendíng. Er ſvo þeſſi háttr *tilqvedit ſambendt.*

Mer gaf volldugust vísa,
Víf i elsku kísi.
Þvi lofadi vitrust vísa
Víf mig alldrei fordrísa.
Þad hef' eg vænst vísa
Víf medan heimr má blísa.

XLVIII. *Minna Klifad.*

Þúnga hlýt eg þvíngan
Þrátt fyrir mens-gátt;
Qvalir og beiskt bôl
Brátt fyrir mens-gátt;
Ángr ber dýr dreingur
Dátt fyrir mens-gátt;
Sídan marga nú nauda
Nátt fyrir mens-gátt.

IL. *Stúfhenda*, eda *mesti Stúfr.*

Únga mist'eg aud-spaung,
Ann eg þeirri yfir hvern mann.
Lögdum bædi drós dygd
Daglega um gledi-hag.

Brug-

Brugdum alldrei trú trygd,
Traustlega, enn ei var laust,
Lunds medan lífid vanst
Létum vid, so vard ei betr.

L. *Tiltekid.* 30)

Leit eg þá svinna sætu,
Sætan mer harminn bætir.
Bæti snarlegust snóta
Snót mer gledi á móti.
Móti kæru kátri
Kátr má eg ei láta,
Láta; því böl mitt bætir
Bætir vísid mæta.

LI. *Stúfr*, eda *Alhnept.* 31)

Ber eg fyrir bauga-eyr
Blídu-rán og qvíd,;

Hátta

30) Eigi i þeirri meiníngu sem *Snorri* hefir, því þad er, ad eitt ord af fyrra vísu helmíngi er fyrst i fimtu hendíngu.

31) *Styft* kallar *Snorri* (i Bragarbót) þá styft er af hendíngum i dróttqvædum hætti, sem

Hætta hiartans fótt,
Hugar ángiſt, ódug.
Svefni drepr fiáleg lofn
Sík-ellds fyrir mer rík;
Seggr er því harla hryggr
Hellſt fyrir lindi pells.

LII. *Sami Háttr.*

Vek eg þig, vín-eik
Vænuſt og margkæn,
Settu mig i feſs hátt
Svidurs, enn eg tek vid.
Heidr fá var hardrádr,
Hiartad feck af því part,

Get

ſem þá er þær innihalda eigi nema fimm ſamſtöfur, þared þær ætti þó ad hafa ſex. Þá allar hendíngar eru ſtyfdar, þá heitir ſá háttr *alſtyfdur*, og Ordfyllíngar ordit er ein ſamſtafa, ſvo ſem *kallt*, en óſtyft *fallta*. Han ſegir og, at *Hnept* ſe hid ſama, ſem ſtyfdar hendíngar, þad er, þa eigi eru nema 5 ſamſtöfur edr 7 i hverri, og endaz á Einſtöfu, ſem fyrr er ſagt.

Get eg eigi geymt þat
So gledi fylgi nein med.

LIII. *Minni Stúfr.*

Mik hafa fiölnis haukar ?
Med halldi tekid i valld,
Meſt i mínu brióſti
Mein fyrir falldz-rein.
Get eg ei ſied vid ſútum;]
Svinnr af því hugr minn
Leikr á lindi dúka,
Sem líſi ann eg þer, víf!

LIV. *Minnſti Stúfr.*

Dreingir út þad drepa ótt,
Med dygd ann halr ſvanna.
Margr fær madr ſkýr
Mein-grand fyrir gefni landa;
Leynda áſt leggia fyrſt,
Líſinu forda kíſi,
Margann ſker mitt fár,
Menia-gunn, þó eg þer unni.

LV. *Háttleysa*, eda *Munn-varp.* 32)

Þola má eg þetta.
Þriár eru hardastar:
Frændur láta,
Fie edr flióð missa.
Skiótt skal kiör kiósa,
Þvi kostir eru ójafnir,
Fyr vil eg fliódit spenna,
Enn fie edr vini ödlaz.

LVI. *Minni dyri háttr.*

Blíd, fríd, bauga tróda
Biört, skær, sú er mín kæra.
Lit, vit, lyndit mæta,
Lífsins blóm, meyia sómi,
Prúd,

32) Þetta *Munn-varp* er næsta sem *Bálkarlag* Snorra, en i hverri Bálkar-lags hendíngu eru 5 samstöfur, stundum 4, en her eru fleiri; nema þetta se heldr *Stikkalag*: *Munda ek mildingi þá er mara bilmi* &c.

Prúd, ſkrúd plagar med heidr,
Pells-rein, eg elſka þig eina,
Víf líf vænaſt hófar,
Vella-eik giörir mig bleikann.

LVII. *Klifad*, eda *Frummallt*.

Drós er dægileg ad víſu,
Drós má ei vænni kióſa,
Drós af dreingium príſud,
Drós er fögur ſem róſa.
Drós hin dygda fúſa,
Drós fín, eg mun glóſa,
Drós má dávæn leyſa
Drós minn harminn lióſa.

LVIII. *Kimbla-bönd minni*, eda *Ferbendt*. 33)

Prúduſt pella-tróda
Plagar i mát,
Gódlát,
Sú þyki mer kát.

 Hönd-

33) Ef her eru *bendingar* ſkilid fyrir þad, er *Snorri* kallar *Víſu-ord*.

Hôndug, hæg i lyndi,
Horſk, fríd,
Gulls-hlíd,
Sú þyki mer blíd.
Veit eg ad böl mitt bætir
Baugs-lín,
Harms-pín,
Sú þyki mer fín.
Ædri ann eg ei ſídan
Auds-brík,
(Hún ſíſk)
Sú þyki mer rík.

LIX. *Kimbla-bönd meſtu.*

Mæt ber ſætan ſùt med gráti,
Sárir nárar, klárazt hárid.
Eingin geingr leingi laungum.
Lundinn ſprunda mundag ſtundum.
Dýruſt, ſkýruſt, hýruſt heyri
Hiartans parta, ſkartid biarta.
Sorgar torgir borgar byrgi
Blídr vída kvídi ſídan!

LX.

LX. *Önnur Kimblabönd mestu.*

Fliód riód feck mer qvída enn ſtrída,
Fund undan ber ſprundid, enn mundu
Dygd frygda liúfa lagdir ad bragdi,
Lióm fróm hefir med ſóma og blóma.
Áſt ſkáſt alldrei leſti, enn feſti
Ein hrein til lífs greina hin beina
Gledi med giptu frída, en blída,
Geck reckr og hríngs-brecka hin
þecka.

LXI. *Kimblabönd minſtu.*

Sidir gódir ſætu frídrar blídrar,
Sómir ſkart, enn hugr biartr.
Frídr munnr, falslauſt ædi eg rædi
Fögur qverk, enn hugr ſterkr;
Grannr vöxtur, gullvarpt enni á-henni,
Gult hár, enn linir nárar,
Sveigr hvítr, enn ſólbiört augu med
baugum,
Slegin eik; ſú er mín leika.

LXII. *Enn þá Kimblabönd mestu.* 34)

Kimlabönd eg kvendi sendi,
Kilia farkost mun hun skilia vilia,
Hýr má kvásis heyra dreyra,
Hyggi ad biört mærin yggiar friggiar.
Kved eg ei liósara kvædi frædi.
Kann verda af manni svanni.
Brúdur giördi mig beida eida,
Brag þennan ser kenna nenna.

LXIII. *Togdrápu-lag*, eda *Stafmalt.* 35)

Þætti mer þá gott,
Þorn norn morna,

Er

34) *Snorri* telr þrennslags *Kimla-bönd*, og eru þessi eins og hans síðustu og *mestu.*

35) Því þad leikr á sama staf i hveriu ödru vísu ordi. Er eins og þad þridia *Togdrápu-lag* Snorra, nema einni hlióðfylling aukit.

Er lægi mer lyſtug
Læſt, nærſt, kærſta.
Hefda eg fliód i ſadm,
Fríd hlíd blída,
Heitr geingi ſeſi ſúta
úr ſorg torg borgar.

LXIV. *Jafnmællt*, eda *Tiltekid albendt.* (ſiá fyrr XXXIV.)

Rós frygda, drós dygda,
Dygd blóma, bygd ſóma,
Lít klienaſt, víf vænaſt,
Vær dúfa, ſkær liúfa.
Hár ſkartar, brár biartar,
Biart-leituſt mart veitir.
Hlaut forda ſkraut-ſkorda
Skord þída ord lída.

LXV. *Hnie-ſkotid.*

Berr ſá blídr ſvarri,
Bauga-grund af ſprundunum,
Dygd og hæverſka hegdan
Hverja ſtund hiá ſprundunum.

Sem

Sem gull hiá grióti öllu
Glóar hrund hiá ſprundunum;
Edr fiúr hiá fúlum leiri,
Fagr-lundud hiá ſprundunum.

LXVI. *Enn Hnie-ſkotid*, eda *Veggiad*.

Eg elſka af innſtu rótunum
Þá afbragd hefir af ſnótunum.
Sú gár fegurſt á fótunum
Frú á manna mótunum.
Hygg eg meſt fyrir hótunum,
Hiartans ſorgar nótunum;
Nema mer bæti bótunum
Brúdur med elſku klótunum.

LXVII. *Flagda-háttr*. 36)

Lætr mig lífs med látum
Leid-lundadaſtann ſprundid,
Bæti mer böl og ſútir
Hid blómlegadaſta plómid.

Sídan

36) Er rett ſvo ſem þad þeir kalla *Flagda-hátt* hiá *Snorra*.

Sídan ef nýtrar næd'eg
Nálæguduſtu máli,
Mundu ſútir ſundraz
Seimlunduduſtum heima.

LXVIII. *Dróttqvedit med hnick.*

Legdu mer dróſin dygda
Dádgiörn þar til rádin;
Til hvers?
So mætti eg hvern tíd hitta
Hlín gulls ad vilia mínum
Sem fyrſt.
Fyrr kýs eg frídan ſvarra
Fagrann enn ad ſpenna,
Sem eg vil,
Enn eiga audinn nógann,
Og allan heim med ſeimi;
Þad er nú víſt.

LXIX. *Dróttqvedit.* 37)

Heima er hvíla i rúmi
Hiör-

37) Ætla eg ſe *veggiad*, þá aukit er einni ſamſtöfu i adra og fiórdu hendíngu.

Hiörva-lundr og ſprundid,
Hann gledr ei fliódid fríða
Fallda-ſkord med ordum:
Hröck hann helldr ad ſtocki,
Enn hríngabil ad þiliu,
Qvalin ad ſönnu er ſieleg
Seims frigg, er þar ſkal liggia. 38)

LXX. *Enn þá Hnie-ſkotad.*

Leit eg lín-pöll hvíta
Lundprúdaſta á grundinni,
Helldr hryggri enn ſkylldi,
Hef' eg þad grundad i ſefanum.

Sendir

38) Adrir hafa þetta erendi ſo, og er þá *hnieſkotad*:

Heima er háll i rumi
Hiörva-lundr hiá ſprundinu;
Hann gledr ei fliòdid frída
Falldaſkord med ordunum.
Hröckr hann helldr ad ſtocki,
Enn hrínga-bil ad þilinu.
Qvalin ad ſönnu er ſieleg
Seims frigg, er þar ſkal liggiandi.

Sendir ſienann vanda
So lióſtandi i brióſtinu,
Efalauſt eina ſíſu,
Eg ſanna þad, mannanna.

LXXI. *Samtalsháttr Drótt-qvedinn.*

Hverr mun haglegr ſvarri
Hlióta þig fegurſt ſnótin?
Get eg ydr ſe eigi
Undir því, qvad ſprundid.
Fyrſt kýs eg med áſtum
Ydar blídu, en þýda.
Þat ſkalltu þeygi hlióta,
Þríſunz eg ſo, qvad víſid.

LXXII. *Snidhendt* [39] og *Alhendt.*

Bætir brúdurin nýta
Blíd, ſú er harminn þýdir,
Ein vid afmors-greinum
Oſs med ſætum koſſi.

39) *Snidhendt*, þad kallar Snorri *ſkothendt.*

Blídrar má því brúdar
Briótr alldrei nióta
Gulls fyrir giptum þolli.
Gïöriz ſpreingr af þvi leingi.

LXXIII. *Snidhendt* og *Alhendt enn aptur*.

Kyſſunz kæran viſſa,
Kemr ein ſtund, ſú er meinar,
að Siáum vid alldrei ſídan
Sól af einum hóli.
Meinendur eru mundar
Mínir frændur og þínir.
Öllum gángi þeim illa
– reið Er ockur vilia rió∂ ſkilia.

LXXIV. *Dróttqvedit*. 40)

Glæſtr glódar neiſti
Grimdar heitr af eitri
Meſt fyrir miúkar áſtir
Men·grund, er vid bundum.

Brióſt

40) Þetta er rett kallad Dróttqvedit.

Brióſt á laufa leſti
Logar ſundr med undrum.
Aſtar-klót er æſtum
Ángur-broddum ſtángad.

LXXV. *Enn þá Hne-ſkotad.*

Drós er vænſt ad víſu,
Vella-grund hiá ſprundunum,
Leit eg lyſta-ſætu
Látada rett i mátanum.
Mer gaf men-þöll ſkíruſt
Megnan þióſt i brióſtinu.
Grundin grettis-landa
Gefr mer ſtríd i ſefanum.

LXXVI. *Tvíſneidt*, eda *Vígslad.*

Mig bad bauga tróda
Blíd, ſkær, ſmídad væri
Hárs-band, hnoſſa ſtrindin,
Hrein ſæta mein bætir.
Stríd fángar lýd laungum
Lyſt-prúda riſt brúda

Hel

Hel ſkylldi qvöl kaldri
Klöck þraut ſtöckva á brautu.

LXXVII. *Alhenda.*

Herians býd eg þer þýdri
Þorn bylgiu norn ſylgiu,
Stef, hilldar, hefi eg milldrar
Hagordrar fagur-borda.
Frama hærſtum gram glæſtum
Gledr loſn bediar ofnis
Vedr-ſtrætis medr mætum
Megin-kát feginláta.

Regiſtr

fyrrſkrifadra Bragar-hátta.

Onefndr

Tog-

Ad. þessi vers sýnast helst líta að öðrum blöðum, sem Halldór Jakobsson gaf út (. . .) um afgjald Claus stiptamtmanns.

Has praetor chartas commisit, in Orbe vo-
-arina
Jam tacet emeritus dignus honore tamen
Quis sit fure cupis, est Hallhorius ille Ja-
-cobi
Qui multas lites condiit in patria.
Multa quidem multis benefecit, vera fa-
-tebor
Ingenio valde sed [illegible] medio
Quae sit causa rogas qua fecerit [illegible]
libellum
Inter permultas praecipua [illegible] fuit:
Gens est [illegible] paucis [illegible] [illegible]
ultra
Promeritum prorsus nil quia amabile habet.
Hoc male [illegible] quavis ratione [illegible]
-cham
Illius ater malo [illegible] [illegible] fuit.
Sed tibi quo [illegible] mage [illegible] amice
cavere,
[illegible] ut [illegible] ne infitiare vino.
[illegible] in [illegible], [illegible] ne
[illegible]
In rem [illegible] [illegible] [illegible] illudenit.
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] illa cave[illegible]

Ad Stefum Katalogli
lett mi kit tá Exem. signi
tajukt ordine tetr. [illegible]

Loptr

'alhenda: 6. 35. 77 } p. 47
alhendt: 36. 72. 73'

NB. 36. 72. 73 sind nur gewöhnl. dróttkv.

77 (a b a b / a b a b) = Sn. Hátt. 44.

6 (a a – a / a a – a)

35 (aa – bb / aa – bb)

